

ПРОЩАВАЙ, БРЮСТЕРЕ!

Гаразд, почнімо.

Я, Гейді Гекельбек, офіційно панікую, тому я падаю на ліжко.

Бах!

Я занурююсь обличчям у подушку.

«Будь ласка, нехай школа-інтернат не буде супер, а ліпше повністю і абсолютно жахливою», — думаю я.

Тоді я дивуюся:

«Ну чому я взагалі погодилася туди поїхати?».

Тобто я, звичайно, хочу стати кращою відьмою, і так, я буду вдавати із себе хоробру, але не брехатиму: я боюся жити далеко від дому.

Це доленосний крок.

Я перевертаюся і хапаю фото **двох моїх найкращих друзів, Люсі та Брюса**, в рамці.

Ось я стою посередині, обіймаючи їх обох.

Ми виглядаємо такими щасливими біля басейну!

Ця фотографія, безумовно, поїде зі мною — попри те, що від її вигляду в мене стискається серце, і попри те, що в моїх валізах майже не залишилося вільного місця!

Мої двері зі скрипом відчиняються.

— Гейді? — Мама заходить зі стосом білих рушників. — Люба, що ти робиш? Нам треба вирушати в дорогу менш ніж за годину.

Я змушую себе сісти й закручую волосся в недбалу гульку.

— У мене тут зворушливий момент.

Мама кладе рушники на ліжко поруч зі мною.

— Ну, хвилюватися перед від'їздом до школи — це цілком природно. Чесно кажучи, я теж була налякана.

Мене втішає, що мама теж боялася.

— Просто я ДУЖЕ сумуватиму за усіма.

Мама кладе руку мені на плече.

— Пам'ятай, що твої друзі та родина завжди будуть тут. А відтепер ти зможеш завести ще більше друзів.

Перш ніж продовжити, вона усміхається мені.

— Це буде справжня пригода!
Ми будемо сумувати за тобою більше, ніж ти за нами. І тобі сподобається Брумсфілдська академія — як і нам із тіткою Труді.
Я запевняю.

Я притискаю фотографію друзів до грудей. Мама вказує на мої сумки.

— А тепер час закінчувати пакувати речі.

Я падаю на коліна біля нової ковдри, акуратно складеної в прозорий пластиковий чохол.

Ця ковдра — цілковите втілення мене.

Вона виконана в техніці печворк, зі спіралями, пейслі, горошком і дрібнесенькими квіточками. З іншого боку вона оздоблена темно-синіми та білими смужками.

З країв звисають темно-сині помпони. Вона матиме ТАКИЙ гарний вигляд на моєму ліжку в школі. Від цього мені стає трохи легше.

Мама знову підштовхує мене.

Гаразд, гаразд.

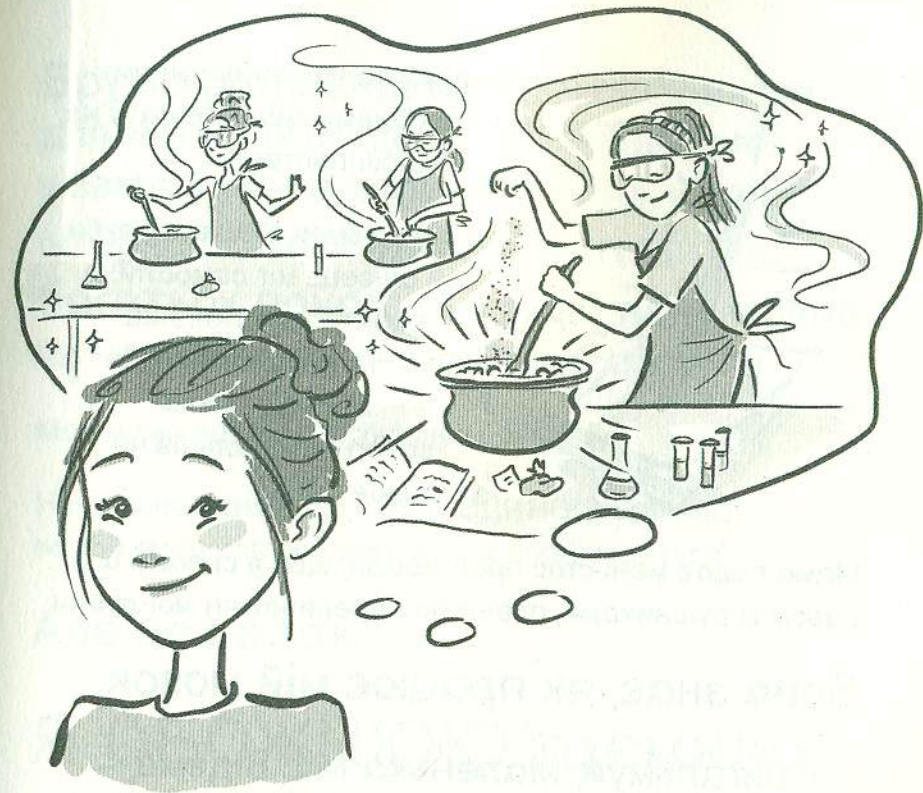
Я хапаю рушники й починаю запихати їх у порожню спортивну сумку.

— Розкажи мені більше про Брумсфілдську академію. — Мама вже розповідала мені про неї мільярд разів, але це мене заспокоює.

— Ну, як ти знаєш, це єдина школа в країні, де є таємні класи для відьом-початківців.

Я мрійливо зітхаю.

— Я знаю! Як би я хотіла щодня й весь час вивчати магію на уроках.

Мама сміється:

— Ну, ти мусиш відвідувати й звичайні уроки, як-от англійська, математика та природничі науки.

Мені подобаються всі ці предмети, але хіба вони не були б значно цікавішими, якби в них було трохи більше магії?

Наприклад, що, якби я могла зачарувати свої книжки, щоб історія оживала прямо в класі?